

3.12.2006

Gluttons for guilt

FM **Marika Kivinen** on naistutkija Åbo Akademiasta. Niin, siitä samasta paikasta, jossa vaikuttaa ihmisoikeusprofessori **Martin Scheinin**. Kivinen on vuosina 2003-2006 valmistellut opetusministeriön rahoittamassa *Sukupuolijärjestelmä*-tutkijakoulussa¹ väitöskirjaa aiheesta *Vithetens könade kunskapspositioner - konstruktioner av ras och kön i finländsk kvinnopolitiska texter*. Ruåsteiseen kielitaitoon perustuvan tulkintani mukaan tuo kai tarkoittaa jotain sellaista kuin että *Valkoihoisuuden sukupuolittuneet tietopositiot - rodun ja sukupuolen konstruktioita suomalaisissa naispoliittisissa teksteissä*.

Ihan vaan jos kunnallisessa hammaslääkärijonossa seistessäsi ihmettelit, mitä kaikkea rahoillasi tehdään.

23.11. Marika Kivinen kertoi Aamu-TV:ssä, että Suomi on osaltaan vastuussa kolonialismista, koska Suomi oli osa Ruotsia, joka harjoitti kolonialismia.

Mieleeni tuli aiemmin tänä vuonna jossain päin nettiä lukemani juttu, jossa sanottiin, että Suomi on osaltaan vastuussa orjakaupasta, koska orjalaivoja käsiteltiin suomalaisella tervalla.

Kivisen sanomisia on varmaankin turha ryhtyä riepottelemaan. Jos joku ei ihan heti ja selittämättä ymmärrä, mikä hänen lausunnossaan on pielessä, rautalangastakaan tuskin on apua. Pikemminkin on syytä puhua Kivisestä itsestään ja hänen edustamastaan ihmistyypistä.

Kirjoitin joskus, että monikulttuuristiseen maailmankuvaan kuuluu sokean toiseudenpalvonnan lisäksi oleellisena ainesosana kansallinen, etninen, rodullinen, usein kielellinen ja hämmästyttävän usein jopa ilmastollinen itseinho. Toisin sanoen ne, joiden mielestä kaikki ihmiset ja kulttuurit ovat yhtä hyviä, ovat samanaikaisesti sitä mieltä, että valkoiset, erityisesti suomalaiset, ihmiset ja länsimainen, erityisesti suomalainen, kulttuuri ovat muita ihmisiä ja kulttuureita huonompia. Eivätkä he näe tässä mitään ristiriitaa. **Erkki Lampén** puolestaan kirjoitti vieraskirjassani, että länsimaisessa yhteiskunnassa on jokin perustavaa laatua oleva vika, kun se tuottaa massoittain ihmisiä, jotka vihaavat sitä ja pyrkivät lakkauttamaan sen.

¹ <http://www.helsinki.fi/hilma/tutkijakoulu/koulutettavat.htm>.

Siinä ei ole mitään uutta, että tiede on poliittista, ja että tutkimuksen laatu määritellään tutkimustulosten ”edistyksellisyden” mukaan, mitä tämä edistyksellisyys sitten eri aikoina onkin tarkoittanut. Verrattain uusi ilmiö on kuitenkin se, että juuri oman pesän likaamisesta on laajoissa piireissä tullut välttämätön ja riittävä kriteeri hyvälle tieteenteolle. Jos tutkimus osoittaa, että me olemme syyllisiä johonkin inhottavaan, tutkimus on hyvää. Me elämme syyllisyydestä ja janoamme sitä lisää.

Mieleen tuli myös **Elina Sanan** taannoinen huuhaa-tutkimus *Luovutetut*, jonka kaikki tiesivät olevan tarkoitushakuinen ja tieteelliseltä arvoltaan mitätön, mutta joka siitä huolimatta palkittiin Tieto-Finlandialla. Kirjalla oli ansioista tärkein: se lisäsi syyllisyyttämme. (**Jukka Lindstedtin** ansiokas arvostelu löytyy osoitteesta <http://agricola.utu.fi/tietosanomat/luovutetut/lindstedt.php>.)

On hyvä, että kansakunta käsittelee menneisyyttään. On kaunista ja asiallista, että kansakunta pyytää anteeksi menneitä pahoja tekojaan, vaikkei ihmisten voi varsinaisesti katsoa olevan vastuussa isiensä ja äitiensä synneistä. Tämän ei kuitenkaan pitäisi tarkoittaa sitä, että syyllisyyttä lietsotaan tyhjästä, tai että anteeksi pyydellään aiheetta. Vaikka hyväksyisimme ajatuksen kollektiivisesta kansallisesta perisynnistä, Suomi ei millään tavalla ole vastuussa kolonialismista, koska se ei ollut siihen millään tavalla osallinen. Suomi oli siirtomaa. Suomen vastuuttaminen emämaansa tekemisistä on yhtä älykäs kuin sanoa, että kongolaiset ovat osasyllisiä siirtomaajulmuuksiin, koska Kongo oli osa Belgiaa. Tai että Viro on osasyllinen Krimin tataarien kansanmurhaan vuonna 1945 sillä perusteella, että Viro oli osa Neuvostoliittoa.

Kongo ei pyytänyt päästä osaksi Belgiaa. Viro ei pyytänyt päästä osaksi Neuvostoliittoa. Suomi ei pyytänyt päästä osaksi Ruotsia.

Tyypillistä on myös, että Kivisen ja Sanan kaltaiset ”tutkijat” näkevät itsensä rajoja rikkovina, paradigmoja dekonstruoivina ja vaiettuja, kipeitä aiheita pöydälle nostavina ”kapinallisina”. Ainakin koko sen ajan, jonka minä olen elänyt, edistykselliset tutkijat ovat kaivelleet valkoisten tekemiä vääryyksiä sisällissodassa, Suomen syyllisyyttä Natsi-Saksan liittolaisena ja naisen kärsimyksiä valkoisen heteropatriarkaatin puristuksessa. Siitä huolimatta joka ainoa näillä linjoilla jatkava nollatutkimus on Hesarin ja edistyksellisen tiedeyhteisön mielestä rohkea avaus kielletystä ja vaietusta puheenaiheesta.

Aidosti rohkeaa, tabuja rikkovaa ja uria aukovaa olisi paneutua vaikkapa siirtomaavallan myönteisiin vaikutuksiin koulutuksen ja terveydenhuollon alalla, tai naisten harjoittamaan perheväkivaltaan, tai sosiaaliviranomaisten ja tuomioistuinten miehiä syrjivään puolueellisuuteen avioerotilanteissa ja huoltajuuskiistoissa. Nämä, esimerkiksi, ovat aidosti kiellettyjä aiheita, minkä vuoksi juuri kukaan ei olekaan tarpeeksi hullu vaarantaakseen uraansa niistä puhumalla.

Aidon tabun tunnistaa siitä, että siitä ei puhuta. Kuulostaa triviaalilta, mutta sitä kannattaa miettiä. Tässä taas päivänä muutamana uutisissa kerrottiin, että maahanmuuttajien kokema rasismi on Suomessa yhä vaikea ja vaiettu puheenaihe. Paskat ole. Eihän täällä mistään muusta puhutakaan. Oikea tabu on esimerkiksi maahanmuuttajien suomalaisiin kohdistama väkivaltarikollisuus. Tai tiettyjen maahanmuuttajaryhmien vihamielinen ja mitä suurimmassa määrin rasistinen suhtautuminen suomalaisiin. Tai se, kuinka paljon maahanmuuttajat kuormittavat julkista terveydenhoitoa. Näistä, ja toki monista muistakin, asioista on herrasmiessopimuksilla ja Julkisen Sanan Neuvoston viisailla ohjeistuksilla päätetty olla hipihiljaa.

Mistä siis kaikki tämä syyllisyys? Uskoakseni takana on yleinen Kaiken Pahan Alku ja Juuri, liian kauan keskeytyksettä jatkunut hyvinvointi, vakaus ja rauhantila. Liian kauan siinä mielessä, että jos kansakunta sukupolvi toisensa jälkeen elää mukavissa ja muuttumattomissa oloissa, se alkaa uskoa tällaisen asiointilan olevan maailmankaikkeuden default-arvo, mitä se ei lainkaan välttämättä ole. Ihminen ei osaa arvostaa sitä, mitä hän luulee itsestäänselvyydeksi. Hän ei näe, että se on todellisuudessa suurilla ponnistuksilla ja uhrauksilla lunastettu. Hän näkee kontrastin oman hyvinvointinsa ja muun maailman pahoinvoinnin välillä, ja koska hän luulee vaurauden olevan normaalitila, hän ei näe kontrastia niin, että me olemme onnistuneet saavuttamaan jotakin hyvää ja epätavallista, vaan siten, että noilta muilta on viety jotain, mikä oletusarvoisesti kuuluu kaikille.

Kun kolmannen maailman kadonneen vaurauden ryöstäjää jäljitetään, katse luonnollisesti kääntyy sinne, missä vaurautta on juuri nyt, ts. tänne. Ei tarvita todisteita siitä, että me olisimme tehneet niille muille jotakin. Se, että meillä on ja niillä ei, itsessään todistaa syyllisyytemme. Kun syyllisyys (ja syyllinen) on selvillä, on vain kehitettävä rikos, joka konkretisoi asian. Sellaiseksi sitten kelpaakin mikä tahansa, esim. se, että orjalaivoissa käytettiin suomalaista tervaa.

Toinenkin selitys liittyy hyvinvointiin. Karuissa oloissa, siis pohjoisessa, elävien kansojen aivot ovat evoluution välttämättömyydestä ongelmanratkaisijan aivot (rotuoppia! rotuoppia!). Ratkoessaan ihmisenä olemisen arkisen raskauden dilemmaa nämä kansat ovat luoneet järjestelmän,

joka ratkaisee kaikkien piirissään olevien ihmisten ongelmat. Hyvinvointiyhteiskunta, jossa kaikki pysyvät hengissä ja pääsevät lisääntymään, laskee periaatteessa, pitkällä tähtäyksellä, väestön geneettistä älykkyyttä (rodunjalostuspuhetta! rodunjalostuspuhetta!).

Vastaavalla tavalla sotiminen oli varhaisempina aikoina luonteva osa luonnonvalintaa, koska karski ja hyvän pelisilmän omaava miekkamies palasi sodasta (karskius- ja pelisilmägeneeneen) kotiin panemaan todennäköisemmin kuin tyhmä, heikko ja kömpelö kollegansa. (Esim. zuluilla oli muistaakseni aiemmin laki, jonka mukaan naimisiin pääsi vasta kastettuaan keihäänsä vihollisen vereen. Vähäveriset jäivät katselemaan lasittunein silmin taistelukentän taivasta.) Sotimisen myönteinen kontribuutio yhteisön geenipohjalle katosi tuliaseiden ja varsinkin konetuliaseiden keksimisen myötä. Kuka tahansa hintelä, kumpurajalkainen ja rillipäinen apukoululainen pystyy sekunneissa lahtaamaan joukkueellisen paremman geenistön kantajia. Teknologia on siis johtanut siihen, että sotaa seuraaviin lisääntymistalkoisiin pääsevät samalla todennäköisyydellä kaikki, ja kaikkein todennäköisimmin käpykaartilaiset. Kun sota aiemmin heikensi yhteisöä määrällisesti mutta voimisti laadullisesti, nykyään se ainoastaan heikentää yhteisöä määrällisesti. Vaikka sota ei kaikkina aikoina ole suinkaan ollut lajistrateginen mielettömyys, jota on välteltävä hinnalla millä hyvänsä, nykyään se on sitä, mitä suurimmassa määrin.

Vaikka hyvinvointivaltio siis tekee meistä keskimäärin tyhmempiä, se on niin nuori keksintö, ettei efekti vielä voi näkyä. Olemme edelleen ongelmanratkaisijoita, mutta meillä ei ole ratkaisua edellyttäviä ongelmia. On eloonjäämisemme kannalta yhdentekevää (ja lisääntymään pääsemisenkin kannalta toissijaista), teemmekö mitään hyödyllistä vai emme. Aivojen ongelmanratkaisumasiina vaatii ongelmia, ja kun niitä ei ole, niitä tehdään. Tai ryhdytään ratkaisemaan muiden ongelmia.

Tiedetään, että länsimaalaiset ovat ahdistuneempia kuin ne, joilla materiaalisten olojen puolesta olisi enemmän syytä ahdistukseen. Mielestäni tämä ei ole kovin ihmeellistä. Me, toisin kuin ne muut, olemme omien murheiden puuttuessa ja aivotyypimme pakottamina ottaneet ratkaistavaksemme koko ihmiskunnan ongelmat. Eikä tämäkään riitä, vaan me olemme hyvinvointia koskevan väärinkäsityksemme ajamina myös omaksuneet syyllisyyden koko ihmiskunnan ongelmiin. Ei tällaista vastuun ja syyllisyyden määrää kukaan kestä ahdistumatta. Osa ei kestä sitä lainkaan, vaan ulkoistaa sen koskemaan kaikkia muita kaltaisiaan mutta ei itseään. Julistamalla sodan omalle kulttuurilleen, historialleen ja ihonvärilleen he puhdistavat itseään kollektiivisesta perisynnistä, joka heille heidän syntyperänsä vuoksi lankeaa. Mitä syyllisemmäksi

he oman viiteryhmänsä osoittavat, sitä suurempi on se henkilökohtainen huojennus, jonka maailmankaikkeus heille kollektiivisesta syyllisyydestä viimeisellä tuomiolla suo.

Kuten sanottua, monikulttuurinen maailmankatsomus koostuu toiseudenpalvonnasta ja itseinhosta. Sen kova ydin on kuitenkin juuri viimemainittu, itseinho. Toiseudenpalvonta on automaattinen seuraus itseinhosta. Itseinho on terapiaa syyllisyydentunnetta vastaan, sovituksen tekemistä. Mitä enemmän inhoaa itseään, sitä terapeuttisempaa ja sovittavampaa se on. Mitä enemmän inhoaa kaikkia itseensä liittyviä määreitä, sitä paremmalta näyttää kaikki, mikä eroaa niistä. Monikultturisti ei jumaloi maksimaalista toiseutta siksi, että se toiseus olisi hänen mielestään objektiivisesti hienoa. Hän jumaloi sitä siksi, että se eroaa maksimaalisesti kaikesta siitä pahasta, jota me itse edustamme.

Nämä ihmiset eivät ole tyhmiä. Väärinkäsityksiin voi sortua fiksumpikin. Heidän vikansa on siinä, että he rakastavat itseään liikaa. Mitä epätsekäs ihminen tekee huomattessaan kuuluvansa ihmisryhmään, joka on kaikinpuolin paha, ja joka pelkällä olemassaolollaan tuhoaa maapallon? Hän aloittaa maailman eheyttämisen itsestään ja terminoi vahingollisen olemassaolonsa. Marika Kivisen kaltaiset ihmiset ovat liian itsekkäitä tehdäkseen näin. He ratkaisevat maailmankatsomuksensa ja oman jatkuvan eksistenssinsä välisen ristiriidan nostamalla itsensä ulos viiteryhmästään. He puhuvat viiteryhmänsä nimissä, mutta samalla kiistävät kuulumisensa siihen. Mitä tämä tarkoittaa? Ajatellaanpa seuraavaa, erittäin yleistä liturgista repliikkiä: ”Me suomalaiset olemme aika suvaitsemattomia.” Ketkä kuuluvat pronominin ”me” merkitysalueeseen? On selvää, että puhuja itse ei mielestään kuulu siihen. Miksi hän siis sanoo ”me”? Koska jos hän eksplisiittisesti irtisanoutuisi ”suomalaisista”, hänen harjoittamansa suomalaisten lokaaminen ei enää olisikaan itsekriittistä (ja siten hyvää ja epätsekästä).

Edelliseen liittyen, noudatan keskusteluissa tiedostajien kanssa seuraavaa linjaa:

- Me suomalaiset ollaan ennakkoluulosii ja umpimielisii.
- No oletko koskaan miettinyt syitä omaan ennakkoluuloisuuteesi ja umpimielisyyteesi?
- Häh? En kai mä nyt izeeni tarkottanu...
- Ketäs sitten? Puhuit ”meistä suomalaisista”.
- No suomalaiset ny yleensä.
- Siis suuri enemmistökö suomalaisista? Kuulutko henkilökohtaisesti pieneen vähemmistöön, joka ei ole ennakkoluuloinen ja umpimielinen?
- Emmä ny niin sanonu. No aika monet on ennakkoluulosii ja umpimielisii...
- Teet siis vähemmistön perusteella yleistyksen ”me suomalaiset”? Eroaako tuo millään tavalla

yleistyksestä ”mustalaiset ovat pummeja ja rikollisia”?

- No kyl izeensä saa aina kritisoida.

- Ethän sinä itseäsi kritisoinut, kun nimenomaan totesit, että et kuulu niihin kritisoitaviin ennakkoluuloisiin ja umpimielisiin.

- Vittu mitä saivarteluu! Just tota Tony Halme -läppää!

Nykyään puhutaan kotouttamisesta ja sen ongelmista. Marika Kivinen&co. ovat meidän todellinen kotouttamisongelmamme. Miten heidät saataisiin kotoutettua takaisin osaksi sitä suomalaista, eurooppalaista, länsimaista viitekehystä, joka heidät on luonut? Niin, että he eivät vihaisi sitä ja haluaisi lopettaa sitä? Niin, että he soisivat sille sen, minkä he riemumielin suovat kaikille muille: rakkauden itseensä, ylpeyden itsestään, huolen omasta tulevaisuudestaan, itsesäilytysvaiston?

Tarvitaanko heidän kotouttamiseensa sota? Kun Eurooppa räjähtää ja luhistuu, kun suvaitsevaisuus ja dialogi tulevat tiensä päähän, kun manner pirstoutuu väestöryhmien linnoitettuihin enklaveihin, on selvää, kenen portteja Kivinen&co. tulevat kolkuttelemaan sisäänpääsyä pyytäen. Saman kotoutumisprosessin ovat kokeneet lukemattomat eteläafrikkalaiset valkoisen, liberaalin, pro-ANC-älymystön edustajat, jotka puolitoista vuosikymmentä valkoisen vallan kaatumisen jälkeen ovat löytäneet tiensä punaniskabuurien luokse, linnoitettujen kaupunkien suojiin.

Kuten olen jatkuvasti, joskin useiden lukijoiden osalta huonolla menestyksellä, selostanut, monikulttuurismin vastustaminen liittyy maahanmuuttajiin ja ulkomaalaisiin vain välillisesti. Helpompaa elämää etsivät afrikkalaiset ja pyhää sotaansa käyvät islamistit toimivat omien etujensa mukaisesti ja siten luonnollisesti pyrkiessään tänne. Minä ymmärrän, että he haluavat tänne. Ymmärrän myös, miksi he haluavat tänne. Heillä on mielestäni oikeus haluta ja pyrkiä tänne. Ongelma on siinä, että me olemme unohtaneet oman etumme ja kadottaneet itsesäilytysvaistomme. Meidän etumme on olla päästämättä afrikkalaisia ja muslimeja tänne, syistä, joita olen kirjoituksissani pyrkinyt tuomaan esiin. Tunnustamalla legitiimiksi ainoastaan tulijoiden edun me toimimme oman etumme vastaisesti, toisin sanoen itsetuhoisesti.

Tämä ei ole luonnollista.

Marika Kivinen&co. eivät ole luonnollista.

Jussi Halla-aho

<http://www.halla-aho.com/scripta>